

стили се съ Стоянъ Стойновъ и заминали въ Букурещъ. Раковски щомъ ги видѣлъ много се зарадвалъ, разпитвалъ ги за скитанията имъ изъ Стара-планина и останалъ доволенъ отъ подвизитѣ имъ.

Единъ день, на 3 декемврий 1865 година пристигнали въ Букурещъ трима каймаками и турчето, което било успѣло да се спаси въ Декили-Ташъ отъ нападението на четата. Тѣ поискали, по нареждане на турското правителство румънскитѣ власти да издирятъ четницитѣ, които обирали и ги предадатъ на турското правосудие. Но самата румънска полиция предупредила хъшоветѣ и тѣ заминали за Плөөщъ и Питещъ; българитѣ пъкъ въ Букурещъ събрали подписи и протестирали предъ румънската властъ за вмѣшательството на турцитѣ въ свободна Румъния, което считали за посѣгателство надъ сувернитета ѝ. Мнозина отъ хъшоветѣ искали да нападнатъ и избиятъ турцитѣ пратеници, но благоразумието надѣлѣло. Следъ увѣренията на румънцитѣ, че такива лица въ Букурещъ нѣмало, каймакамитѣ и турчето се върнали въ България.

Хъшоветѣ следъ това се върнали отново въ Букурещъ на 19 януарий 1866 г. Презъ февруарий, еднажъ въ дукияна на Тодоръ Шиваровъ, били нѣколко души хъшовъ между които били: Хаджи Димитъръ, Ираджата, Цеко, Инджето, братъ му Петъръ, още нѣ-